

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58

GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Secretariaat: Sultenrustplein 21, Voorburg, Tel. 728315

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Zondaggroep I,
2 september 1962.

Goedenmorgen, vrienden.

Wij zijn dan nu aan het begin van een reeks wijdingsbijeenkomsten. U zult zich waarschijnlijk afvragen: Wat is wijding? En het lijkt mij juist deze bijeenkomst te beginnen met een korte uiteenzetting hiervan.

Wanneer wij ons bezig houden met lering, het felle denken, het onderzoeken van feiten, dan moet de mens met al zijn kunnen en vermogen trachten deze gedachten te volgen. Het is inspannend. En het ogenblik, dat men zich kan laten gaan op de cadans van woorden, dat men een ogenblik een gevoel van ontspanning beleeft, ligt wat verder weg.

De wijding vraagt niet in de eerste plaats begrip. Stelt de lering de eis, dat u absoluut wéét, dat u begrijpt en dat u verwerkt, zo vraagt de wijding van u het ondergaan. Zij heeft een vreemd, vaak meditatief karakter, waarin de mens wordt meegesleurd, waarin hij een ogenblik loskomt van zijn eigen denkbeelden.

Zeker, ook de wijding geeft een vorm van lering; ook daarin kan men nieuwe aspecten van het leven ontdekken. Maar deze aspecten gaan niet uit van de mens. Zij gaan uit van het Goddelijke, van een cosmische harmonie, die sprekend tot de mens - deze meer van zichzelf bewust maakt.

In de lering zoekt de mens naar een begrip van het Al. In de wijding omvat het Al de mens.

Het zal u duidelijk zijn, dat het maken van dit onderscheid voor ons belangrijk was. Want willen wij lering geven, dan moesten wij een vaste kring hebben, die - regelmatig tegenwoordig zijnde, regelmatig werkend met de verstrekte gegevens - zich langzaam maar zeker zelf het begrip van het Zijn vormt. Bij de wijding echter zal een ieder op zijn eigen wijze kunnen ondergaan. Er zijn minder banden; er is een grotere vrijheid. Een vrijheid, die voortkomt uit het innerlijk beleven, dat een ieder te allen tijde zelf en aan de hand van eigen stemmingen kan doormaken. Zo zijn wij dan gekomen tot het onderscheid, dat deze bijeenkomst als bijeenkomsten-met-wijding kenmerkt.

Nu zijn er zeer vele onderwerpen, die elk op zichzelf het karakter "wijding" bezitten. Maar is het noodzakelijk om een keuze te doen? Zouden zij het element "lering" te berde brengen, ongetwijfeld zou het noodzakelijk zijn een keuze te maken een volgorde, een opbouw te ontwerpen.

De wijding vraagt dat niet. Ze vraagt van ons het ondergaan van het Al. En het Al is de grote levende Kracht, de goddelijke waarde zelf. Een waarde, die alles doordringt en doordeesemt; die in momenten van stilte tot ons kan spreken en die in ons soms ketenen verbreekt. Een ogenblik, dat wij in onszelf zeggen: Nu weet ik; er is verder niets meer dan alleen te leven. En dat leven is een vreugde, want ik ben erin opgenomen.

Een mystieke eenheid bouwt zich op, waarbij je jezelf één voelt met alle dingen; met de wolken, die drijven door de lucht; met die verre, onbekende God, Die verscholen schijnt te zijn achter het blauw van het uitspannel en Die toch ook gelijktijdig zo dichtbij is. Dan ben je één met de wereld en met de kleine dieren, die verdoken onder blad en gras krioelen; met de vogels, die door de lucht scheren. Je bent één met de bloem en met het reeds herfstachtig verkleurend blad. Dit is het idee van eenheid.

Eenheid kan niet worden onderscheiden in een opeenvolgende reeks onderwerpen. Het is een beleven; en dat beleven moet uit onszelf voortkomen. En daarom zullen wij op deze bijeenkomsten zeker geen keuze doen. Integendeel, laat de vrije cadens van het woord, laat de vrije beleving van het innerlijk weten, van het contact met het Goddelijke de plaats innemen van de scherp logische gedachte. Laat het dichterlijk element, dat wegdromend voor zich de oneindigheid ontdekt, de plaats innemen van het scherp denken dat fase na fase, moment na moment opbouwt, tot eindelijk uit een torenende reeks begrippen voor het eerst een bewust en verstandelijk aanvaardbaar overzicht van het Al wordt verkregen. Laat ons dus, vrienden, een ogenblik dromen van de werkelijkheid, want dat is wijding.

Nu kunnen wij teruggaan naar een ver verleden. Wij kunnen de smalle gestalte van Jezus volgen, wanneer hij - gaande met zijn leerlingen door de korenvelden - spreekt over de bloemen des veld.

Wij kunnen teruggaan naar de mystieke plechtigheden, wanneer in de hoge tempelhallen het sistrum klinkt en de geheimzinnige zang der priesters spreekt van een levende zon.

Of wij kunnen teruggaan naar het ogenblik, dat de aarde werd geboren. Deze momenten zijn één. Er is God. Waar wij ook gaan, welke kant wij ook uit willen, overal ontmoeten wij God. Wij ontmoeten Hem in leringen, maar wij ontmoeten Hem evenzeer in de feiten.

Gij leeft. Weet ge wat leven is? Wat is dat wat uw hart doet kloppen? Wat is dat wat een zekere vreugde brengt, als de zon schijnt? Wat is het ontzag, dat in u rijst, als de donder rolt langs de hemelen en de felle bliksemschicht een ogenblik als in fanatieke felheid de stilte van de aarde verscheurt? Wat is het, wat er in u leeft?

En waarom bemint ge? Wat hebt ge lief? De dingen rond u, die een gewoonte zijn geworden? Mensen, dieren, een plant misschien, een plaats waarmee een vreemde herinnering is verweven? Dat is leven. Dat eigenaardige gevoel in jezelf, dat je zou willen losbreken uit de beperkingen, die je omringen. Het gevoel, dat je met alle dingen één zou willen zijn. Die idealistische drang, waarmee je voor jezelf beelden tekent van een toekomst, waarin een ieder gelukkig zal zijn. Wat is dat? Leven.

Leven is het meest complexe en gelijktijdig hot meest eenvoudige, dat wij bezitten. En leven is God, de adem Gods.

Wij kunnen dan zeggen, dat wij liefde moeten kennen; een liefde voor God en een liefde voor de schepping. Maar eigenlijk is het dwaasheid, want leven is het erkennen van die eenheid en het ervaren daarvan.

Men zegt, dat het leven op aarde een droeve plicht is. Is dat wel waar? Een plicht is het, omdat de mensen het ervan maken; droef en waardig en gezapig. Maar is de werkelijkheid niet veel eerder: bestaan zonder meer? Je leeft. En overal waar je leeft en in alles, wat je in je leven bent en doet, ademt en spreekt God.

Hoe kun je God liefhebben? Ik vind het een vreemde vraag. Hoe kan een mens de adem liefhebben, waardoor hij leeft? Is hij niet een normaal deel van zijn bestaan? Denkt u erover na, hoe de zuurstof uit de lucht in u binnendringt, hoe ze via de longen u tot nieuw leven wekt, steeds weer? En bent u er dankbaar voor? Zou je God dankbaar moeten zijn, omdat Hij is? God is een deel van je leven en je kunt er niet buiten.

Je kunt spreken over de noodzaak om langs mystieke weg het Hogere te ervaren. Maar waarom zou je ver weggaan? Waarom zou je de aarde en het

menselijk begrip verlaten, als God leeft in elk moment? En waarom zouden wij de wijding zoeken in het magisch-mystieke van de traag rollende incantatie, in de geur van wierook, in de toervorm en het wonderlijk gebeuren, wanneer heel het leven, wèl begrepen, wijding is?

Het is natuurlijk maar een inwijding. Een poging u bekend te maken met datgene, wat wijding betekent. En ge kunt met uw denken, uw wezen, met uw begrip van afgezonderd-zijn dag na dag, jaar na jaar voortgaan, zoekend naar het hoger begrip. Maar dat is alleen voor u; het heeft geen werkelijke betekenis. Het is alleen persoonlijk. Ook als ge niets zoudt weten, maar ook werkelijk niets, dan zoudt ge leven. En al zoudt ge geen enkel begrip hebben, dan nog zouden vreugden zich afwisselen met smart; dan zouden licht en duister een voortdurende werveling en wisseling zijn in uw bestaan. En wanneer ge sterft, dan mag het lichaam achterblijven; dood, ontbonden, achtergelaten. Maar morgen reeds trekt het naar boven in het groene welige gras, dan piekt het mee in de felle kleur van een bloem, dan voedt het de kleine dieren. En denk niet dat dit een sinister iets is, want dit is leven.

En uw geest? Wanneer ze zich van haar eigen begrenzingen en wezen niet bewust is en zou ontsnappen, zou ze zich niet vermengen met het gehele Al, zoals een besloten hoeveelheid lucht, die vrijgelaten is in de atmosfeer? Denk er eens over na. Of beter gezegd: probeer het te beleven.

Het leven op zichzelf is de volheid van zijn. En die volheid benaardt ons voortdurend. Wij kunnen ons niet daarvan vrijmaken. Wij kunnen niet zeggen: Overboord met het leven en nu alleen het redelijke! Wij kunnen slechts - en vooral als mens doen wij dat graag - door middel van onze gedachten een grensmuur bouwen tussen onszelf en het leven, tussen onszelf en God. Maar die muur, die begrenzing, is voor de cosmos niet nodig, ze bestaat in onszelf. Want wij willen weten en beseffen, wij willen ondergaan en doordringen in de waarheid van het leven. Dat is ons goed recht, want daarvoor maken wij deze bewustwordingscyclus door. Maar is dat noodzakelijk? Leef ik minder, als ik niet weet?

De mens is geneigd alles te beoordelen volgens zijn begrip en zijn bereiken. Geloof me, dat geldt alleen voor hemzelf. Want wanneer wij ten slotte de banen van het lot bezien, de grondlijn van het goddelijk schepings-schema, dan kunnen wij bewust zijn en wij kunnen onbewust zijn, maar geen lijn wordt ook maar een haarbreed verschoven; alles is en alles blijft. De vraag is alleen: Kunnen wijzelf zonder trots het leven aanvaarden? En daar komt het begrip "wijding" weer op de voorgrond.

Wanneer ik een ogenblik mijzelf vergeet, wanneer ik een ogenblik niet stel: mijn denken, mijn weten, mijn wezen, mijn leven, maar ik stel: het Al, God, de cosmos, is er dan eigenlijk geen wijding aanwezig? Ben ik dan niet gewijd aan een deel van het geheel? Gewijd ook in mijn eigen ogen, voor mijn eigen begrip? Want op het ogenblik, dat God in mij werkt, wat kan er dan verder nog belangrijk zijn? Zeker niet de grens van mijn eigen rede en redelijkheid. Zie daar, vrienden, een korte poging iets te schetsen van het-geen wijding inhoudt.

En wanneer ge nu dit alles aanhoort en het voor uzelf ergens mischien niet helemaal bevestigd vindt - want ergens zal er een klein verzet zijn, al is het maar het verzet tegen het te-gronde-gaan van de dingen, die ge de uwe noemt of van uw eigen wezen, zoals ge het kent - bedenk dan:

Het doel van ons zijn is gelegen in God en niet in andere dingen.

Het doel van ons zijn en van ons leven, ons gehele bestaan is voor ons misschien het bewustzijn en de bereiking, maar het feit dat wij zijn is voor God voldoende.

Dan wordt het duidelijk waarom Jezus tot zijn leerlingen zegt: "Ziet, de leliën des velds, zij spinnen niet en maaien niet; toch zijn zij gekleed schoner dan Salomo in heel zijn heerlijkheid."

Wij kunnen niet concurreren met God. Wij kunnen niet bestaan zonder

baard. En toch heb ik het zelf niet gezocht en niet overwogen. Het is er. Dan wandel je over de wateren; en de wateren dragen je. Dat geloof is sterker dan al deze dingen. Ik ben één met het water. Hoe kan het water weigeren het water te aanvaarden? Wanneer ik één ben met de luchten, hoe kunnen de luchten weigeren mij te dragen? Wanneer ik één ben met het vuur, hoe kan het vuur mij deren? Wanneer ik één ben met de dieren, hoe zullen ze mij achtervolgen, aanvallen of verscheuren? Ik ben één met hen. Wie valt zichzelf aan?

En God is deel van al deze waarden en met veel meer, dan wij kunnen uitdrukken. En zo kun je zelf deel zijn van alle dingen. Je kunt ze a.h.w. van binnenuit beleven zonder ze te begrijpen, zonder ze zelfs maar te kunnen uitdrukken. Ze zijn waar.

Zo word je ingewijd; zelf zoekend en gaande in de wereld van eenheid. En dan klinkt onwillekeurig in mij een oud maar altijd weer nieuw lied op "Wees vrij. Want slechts wie vrij is van alle banden en vrij zichzelf leeft, hij kan in waarheid zijn dat, wat God hem heeft gegeven; en zijn bewust dat, waartoe God zijn "ik" heeft geschapen."

We zien dit vaak verkeerd. Wij denken aan die vrijheid als aan een persoonlijk genomen vrijheid. Maar in feite is het de vrijheid van ons eigen vooroordeel, van de eigen beperking en de eigen begrenzing.

Als we nagaan, hoeveel wonderlijke dingen er in geloof en in mystiek eigenlijk gebeuren, dan zouden wij ons ook moeten realiseren, dat deze dingen ergens liggen buiten de werkelijkheid van de verstandige, de redelijke mens.

De moordenaar zegt: "Heer, spreek voor mij tot Uw vader."

En het antwoord is: "Voorwaar, voorwaar, ik zeg u: Nog heden zult ge met mij zijn in het paradijs."

Dat klinkt zo mooi, maar het verstand blijft erbij stilstaan. Een moordenaar? In het paradijs? En al die anderen, die goede mensen, die het mischien het beste menen, veroemd? Dwaas!

"Nog heden zult ge met mij in het paradijs zijn." En wat wordt er verteld? Afgedaald was Jezus ter helle en toen hij opstond uit het graf, moest hij nog opgaan tot de Vader! Hoe kan dat kloppen? Het is zo dwaas, het is verdraaid, het is geloof. Maar als we dat met het verstand willen begrijpen, dan valt er ergens iets weg, dan past het niet meer. Toch kunnen wij het ons wel voorstellen. En op het ogenblik, dat de moordenaar ophoudt zijn haat aan de wereld te geven, zichzelf af te zonderen en a.h.w. een band ziet tussen zich, tussen Jezus en de Vader en al het geschapene, is hij reeds in het paradijs; d.w.z. dan is hij in die staat van eenheid en harmonie, die niet meer verstoord kan worden.

En al die mensen, die het zo goed bedoelen, maar die zich voortdurend blijven afschermen, die hun vooroordeel blijven behouden, die een deel van de schepping afwijzen - ook wanneer ze andere delen dienen - zij zijn niet in het paradijs en zij kunnen die eenheid en die cosmische harmonie niet ondergaan. Zij staan alleen, ondanks alles. Men kan hen helpen, men kan met hen spreken, zij kunnen met anderen tezamen gaan, maar de mystieke gebondenheid, Gods adem die alles verbindt, valt weg.

Ik zou uren kunnen doorgaan en ik zou toch niets anders doen dan proberen u iets te geven van dit ene begrip: eenheid in God en met God.

Dan weet ik, dat ik als enige spreker op deze morgen in mijn poging om wijding te brengen, toch ergens tekort schiet. Want ik ben deel van u en toch spreek ik tot u, alsof ik geen deel van u ben. En ik ben deel van al mijn vrienden en wij zijn één en dezelfde en toch spreek ik tot u, alsof ik een afzonderlijke eenheid ben. Ik weet, dat ik tekort schiet. Maar hoe kunnen wij anders de werkelijkheid van het leven beseffen en ondergaan?

Ik kan roepen tot God. Ik kan zeggen: "O, machtige Vader, versla mijn vijanden en wreek het onrecht mij aangedaan."

Maar dan breek ik een band, want ik roep alleen tot het duister. Slechts

de demon kan wraak geven, verdeeldheid en chaos; die kan rechtvaardigen en straffen. Maar wanneer ik moet roepen tot de eenheid zelve, hoe moet ik dan spreken? Ik kan zeggen: God. Maar als ik denk aan een God ver weg, dan is dat niet de ware God. Ik kan zeggen "God" en denken aan mijzelf alleen; en het is niet waar..... Ik kan zeggen "God" en denken aan het Al; en ik benader de waarheid.

Jezus spreekt over de Vader, de Bron, waarvan wij deel zijn en waarmee we onverbreeklijk verbonden zijn, het mystieke Koninkrijk Gods, dat in ons leeft. God, Die de band is, de Bron van alle leven, de oorzaak van alle mogelijkheden, van alle wezens. Ik geloof, dat we daar dicht bij de werkelijkheid staan.

Als ik tot God zou moeten bidden, dan zou ik slechts kunnen zeggen:

"Gij Alkracht, Gij Kracht, Die deel zijt van mij
en waarvan ik deel ben en waaruit ik besta,
Gij Eeuwige, Die zijt meer dan wat ik mij voorstel onder liefde,
Gij, Die meer zijt dan wat ik mij kan denken onder het begrip
eenheid,

Gij, Die mij doet leven en één maakt met al het leven,
spreek in mij en doe mij die eenheid beseffen.

Ik dank u voor al het schone, dat er is

en voor de vreugden van het leven,

maar doe ze voor mij worden tot een steeds meer gekend

en beleefd werken met het geheel.

Maak mijn nutteloos persoonlijk streven tot een harmonisch-
gaan met Uw Kracht

en laat mijn beperkte werkelijkheid haar grenzen verliezen,

zodat ik - ondergedompeld in de werkelijkheid van Uw wezen -

niet meer spreek van mijzelf, doch slechts bewust deel

ben van Uw oneindige Kracht."

Dat, vrienden, drukt het best uit, wat ik op deze bijeenkomst vanmorgen wil zeggen. In de toekomst zullen wij ongetwijfeld vele malen spreken over leringen, mystieke gedachten. We zullen ergens zoeken naar de formule, naar de al-huwende klankenreeks, waaruit het mystieke kan bestaan, waarin het magisch element spreekt. Maar wanneer wij de bron vergeten, de eenheid, waaruit wij bestaan, dan heeft dit alles geen zin.

God heeft ons gewijd. Alleen door ons het leven te geven, heeft hij ons gewijd; d.w.z. toegewijd aan Zijn wezen. Hij heeft ons deel gemaakt van Zijn wezen, Zijn schepping, Zijn plan. Wat wij van Hem denken is niet belangrijk. Hoe wij zijn en hoe we leven is niet belangrijk. De eenheid blijft bestaan. Maar voor onszelf is het belangrijk, dat we die eenheid voelen.

Wanneer ik weet, dat God met mij is in alle dingen en alle tijd, wanneer ik weet dat de oneindigheid terugvloeit tot het heden en dat het verleden en alle toekomst één zijn met wat ik nu ben, wanneer ik dit innerlijk beleef, dan beantwoord ik pas werkelijk aan mijn bestaan. Dan ben ik bewust deel van alle dingen.

En laat ons het nu eenvoudiger herhalen, opdat in alle wijding het begrip niet teloor gaat.

God heeft ons lief boven alle mate en buiten alle tijd.

Hij is voortdurend met, in en rond ons. Hij houdt ons instand. Hij is met elke flits van een gedachte en elke ademhaling met ons in elke wereld en sfeer. Hij heeft ons lief. Maar Hij kan ons slechts liefhebben, als wij Hem liefhebben. Want God antwoordt niet op dat deel van ons wezen, dat besloten is; dat gepantserd in begrippen als rede en persoonlijk belang God verwerpt. Wij, hiaten in de werkelijkheid, moeten leren onze God lief te hebben en het leven lief te hebben, steeds intenser, steeds meer-omvattend, steeds groter. Steeds minder denkend aan onszelf en steeds meer levend in het geheel. Dan zal de overweldigende kracht van de goddelijke Liefde ons overspoelen en alles uitwissen, wat in ons nog

de pijnlijke beperktheid en bekrompenheid van het "ik" blijkt te zijn.

Laten wij het nogmaals eenvoudig zeggen:

Al wat ge zijt en al wat ge doet, of ge meent dat de dood nabij is of dat het leven nog lang wacht, of ge meent dat uw taak nog zwaar is of dat ge zonder taak in de wereld staat, al wat gij zijt is God.

God is in, met en rond u; en uit het bestaan zelve is de zin van uw leven getekend.

Beantwoord dan aan de zinrijkheid, die het leven u heeft gegeven; het goddelijk leven, dat niet wordt begrensd door de dood.

Leef uzelf in vreugde, in aanvaarding van al het zijnde, in een volheid, waarbij het eigen bewustzijn en de persoonlijke gevoelens steeds minder worden een grens tegen God en de werkelijkheid, maar steeds meer de volmaaktheid gevende lijnen, door God Zelf getrokken in een deel van Zijn wezen en Zijn oneindigheid.

Vrienden, meer heb ik u vandaag niet te zeggen en dat wil ook zeggen, dat ik nu heenga. Maar ik hoop u met deze korte inleiding, deze enkele woorden toch iets te hebben gegeven: nl. het begrip van verbondenheid. Want gij en ik, wij zijn één. Er is geen grens behalve de grens, die wijzelfen trekken. De band, die al omvaamt, is een cosmische liefde, die verdergaat dan ons aller begrip ooit zal beseffen.

:--:~:

B E L O F T E .

Mijn God, Gij hebt mij 't hemelrijk beloofd,
een plaats boven de eng'len om U in 't Licht te eren.
Mijn God, verheft Gij mij en laat Gij mij regeren
over hetgeen, dat onder mij bestaat?

Waarlijk gaf Ik de belofte
te zijn uw kracht en licht.
Ik ben met u in elke dag
en zend u machten, lichte krachten,
opdat - zo 't "ik" in u 't vermag -
gij in uw streven en betrachten
moogt vinden Mij om vrij te worden
van banden, die het "ik" nog binden,
grenzen, tegen erkenning van Mijn wezen opgebouwd.
Ik tracht u immers steeds te vinden.
Uw leven is Mij steeds vertrouwd.

Mijn God, Gij spreekt tot mij,
maar ik, ik ken U niet.
Het leven voert mij voort.
En wat mijn oog ook ziet,
't is niet Uw wezen.
En wat mijn oor ook hoort,
't is niet Uw woord.
Gij gaaft belofte mij van licht,
maar hóé leidt Gij mij voort?

Ik leid u voort door alle tijd.
Ik gaf u cosmos, zijn en wetten.
Ik gaf u al wat in u leeft:
besef, de ziel, de geest die streeft,
ja, zelfs de vleug'len, waarmee gij
soms reeds uzelve kunt verheffen
tot 't licht, dat gij verstaat.
Maar eerst wanneer de mens zichzelf achterlaat
zal hij Mijn wezen wáár aanschouwen.
Zo leer, o kind, om uit uzelf
't besef van Mij te bouwen.

Ja, mijn God, het is gemakkelijk,
zoals Gij dit spreekt.
Maar wat is dan de kracht,
die nu de aarde breekt?
Wat is dan die invloed, Aquarius' tijd?
Vanwaar het verworpen zijn, vanwaar dan de strijd?
Vanwaar de vermoeidheid, die in mij spreekt:
"Ik heb genoeg van het bestaan"?
Is dat dan, mijn God, Uw liefde en licht?
Of is dat een waan?

Ik zend u in wereld en sferen Mijn kracht.
Gij wordt tot Mijn wezen geleid
door al, wat gij van Mijn wezen beseft.
Daartoe juist schiep ik de tijd.
Aquarius' kracht is een macht, die u leert
het geheel meer bewust te beschouwen.
Een kracht, die u leert uzelf te beseffen
door meer op Mij te vertrouwen.
Indien Ik u gaf al Mijn licht, o mijn kind,
uw bewustzijn zou smelten als sneeuw voor de zon.
Maar nu gij - in Mij - langzaam tot Mij groeit,
zult gij Mij leren beseffen.
Dat, wat eens onbewust begon,
zal Ik - door tijd en strevend zijn -
in liefdekracht verheffen,
totdat het in zich kent Mijn licht.

Erken, besef, o mensenkind:
door Mijne liefde leeft gij voort,
door Mij wordt gij tot Mij geleid.

. :-:- :